

Σχόλια σχετικά με την περίπτωση

Δεν μπορεί να μη θυμάσαι, μάνα, αυτό το γεγονός. Θα σου πω τα σημάδια και τα χρώματα, θα θυμηθείς. Εγώ θυμάμαι. Η μάνα λέει: «Τον κράτησαν για δύο μέρες σε ένα μπουντρούμι, παρέα με άλλους, ύστερα τον έβγαλαν και τον εκτέλεσαν. Εμείς δεν τον είδαμε σε αυτό το διάστημα».

Θυμάμαι ωστόσο, πατέρα, σαν να είναι τώρα, μια μέρα λαμπερή, ασυννέφιαστη, φορούσες σακάκι ανοιχτόχρωμο, το πουκάμισό σου ξεκούμπωτο και τσαλακωμένο, όπως είναι το πουκάμισο των φυλακισμένων. Βρίσκονταν και άλλοι εκεί γύρω, πίσω από τα σίδερα, ακαθόριστες κηλίδες, θα τους ξεχώριζαν οι δικοί τους. Εσύ στεκόσουν πιο μπροστά, γαλήνιος, όγκος ξεχωριστός, ξεκούκιζες ένα λιανό κομπολόι, ήσουν μόνος. Και εμείς, μόνοι από τη δική μας μεριά, δεν σου ήμαστε συντροφιά, ο χωρισμός ήταν κιόλας παρών. Τα μαλλιά σου, ριγμένα στο πλάι και πίσω ήταν φουντωτά, με σκάλες, λες και η θάλασσα κυμάτιζε ανεπαισθήτως πάνω στο κεφάλι σου. Εγώ είχα έρθει με μίαν άσπρη φορεσιά σαν αφρός. Με μίαν άσπρη φορεσιά, φρεσκοσιδερωμένη, κολλαρισμένη, όπως ταιριάζει στα νήπια. Η μάνα με είχε φέρει όλο το δρόμο αγκαλιά για να μη λερωθώ. Με είχε αφήσει στο πεζούλι, κρατιόμουν από τα κάγκελα. Πλησίασες με βήμα αργό, έριξες το κομπολόι στην τσέπη σου, άπλωσες τα χέρια σου ανάμεσα από τα σίδερα και με πήρες προς το μέρος σου, ήρθα προς το μέρος σου, με σήκωσες από τις μασχάλες, μου μίλησες, σε κοίταζα στα μάτια, είδα το στόμα σου ανοιχτό, πλούσιο, μου μίλησες, με ακούμπησες πάλι στο πεζούλι, μάζευα τα χέρια μου, μου μύριζαν σίδερο, μου μύριζες σίδερο, το στόμα σου σφιγμένο, με κοιτούσες, μου χαμογελούσες, σε κοίταζα. Με φίλησες τότε, ο αέρας κατάπιε το ίχνος, ύστερα φύγαμε. Είχα τη χαρά πως θα σε ξανάβλεπα. Σου είχα κουνήσει το χέρι και ήσουν ακίνητος. Επιστρέψαμε κάπου, η μάνα με κρατούσε από το χέρι και πηγαίναμε αργά. Είχαμε στρέψει την πλάτη μας, είχες γυρίσει την πλάτη σου, ανάμεσά μας η απόσταση από έρημους δρόμους, το φως της μέρας που χανόταν, το βήμα μας που βούλιαζε στο πλακόστρωτο σαν να μη θέλαμε να απομακρυνθούμε, η σκόνη που δεν μας ένοιαζε, η απόσταση που μεγάλωνε σαν από μόνη της, ήμαστε πια πολύ μακριά, σε κόσμους αντίθετους: εμείς βγήκαμε στην αναμονή και στην προσδοκία. Εσένα σε είχαν ρουφήξει οι σκιές. Ζωντανός είχες περάσει στον χώρο των νεκρών, εκεί όπου δεν θα ερχόμαστε. Αυτή είναι η μόνη ανάμνηση από εσένα. Τόση.